

***** UITGEVERIJ VERBUM PRESENTEERT *****

ROCKKLASSIEKERS

THE
DOORS

A close-up photograph of the four members of the rock band The Doors. The image is split into four quadrants, each featuring a different band member. The lighting is dramatic, with strong highlights and deep shadows, creating a moody atmosphere. The members are looking in various directions, some towards the camera and others away.

Geschreven door Fred Baggen

EEN VUISTVOL STILTE

WWW.ROCKKLASSIEKERS.NL

**THE
DOORS**

EEN VUISTVOL STILTE

Fred Baggen

Eerder verschenen in de reeks Rock Klassiekers:

Kayak

Focus

The Motions

Elvis Presley

The Beach Boys

Deep Purple

Pink Floyd

David Bowie

Livin' Blues

Black Sabbath

Cream

www.rockklassiekers.nl

Uitgeverij Verbum heeft getracht alle rechthebbenden van beeldmateriaal te achterhalen. Zij die desondanks menen rechten te kunnen doen gelden, kunnen zich tot de uitgever wenden.

© 2018 Uitgeverij Verbum en Fred Baggen

Omslagontwerp: Loudmouth te Utrecht

Binnenwerk: Loudmouth, Fred Baggen en Thijs Gorter

Redactie: Chris van Oostrom

ISBN: 9789074274975

INHOUDSOPGAVE

De naald op de plaat: *Absolutely Live* 4

DEEL 1: DANSEN OP VUUR

Hoofdstuk 1	UCLA (1961 - 1965)	10
Hoofdstuk 2	Break On Through (1965 - 1967)	26
Hoofdstuk 3	Light My Fire (1967)	42
Hoofdstuk 4	Strange Days (1967 - 1968)	60
Hoofdstuk 5	Five to One (1968)	74
Hoofdstuk 6	Cancel My Subscription to the Resurrection (1969)	90
Hoofdstuk 7	Roadhouse Blues (1970)	108
Hoofdstuk 8	The Changeling (1970 - 1971)	122
Hoofdstuk 9	Paris Blues (1971)	140

DEEL 2: EEN AMERIKAANS GEBED

Hoofdstuk 10	Wandering Musicians (1971 - 1972)	160
Hoofdstuk 11	Closed Doors, Open Doors (1973 - 1978)	178
Hoofdstuk 12	Who Called These Dead to Dance? (1978 - 1983)	200
Hoofdstuk 13	Jim Is Alive (1983 - 1990)	228
Hoofdstuk 14	We Live, We Die & Death Not Ends It (1991 - 2001)	248
Hoofdstuk 15	The Doors of the 21st Century (2002 - 2013)	274
Hoofdstuk 16	Look Each Other in the Ears (2013 - 2018)	310

De naald van de plaat: Een vuistvol stilte 319

Woord van dank	332
Fotoverantwoording	333
Discografie	335
Covers, mash-ups, persiflages, remixen, samples, sound-alikes, tributebands, tributes	350
Film en video	364
Geraadpleegde bronnen	366

DE NAAALD OP DE PLAAT:

Absolutely Live

AESOLUTELY LIVE

SIDE A (Side time: 19:17)

1. WHO DO YOU LOVE
2. **MEDLEY:**
ALABAMA SONG
BACKDOOR MAN
LOVE HIDES
FIVE TO ONE

SIDE B (Side time: 18:33)

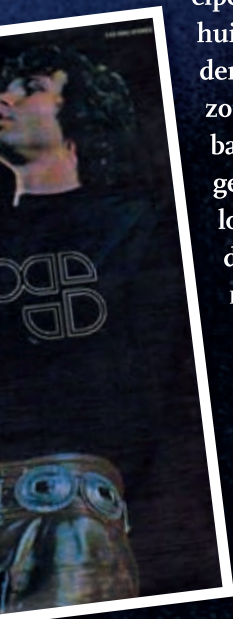
1. BUILD ME A WOMAN
2. WHEN THE MUSIC'S OVER

In 1983 was ik vijftien en bevond ik me op de trouwerij van mijn oudste nicht. Er werd muziek gedraaid en ik zou me ontfermen over de stereo-installatie en platencollectie. Na afloop van het feest mocht ik uit de dozen elpees uit haar en haar mans studententijd wat van mijn gading mee naar huis nemen. Als beginnende muzikkenner koos ik *Creedence Gold* (Creedence Clearwater Revival), *Rolled Gold Vol. 1* (Rolling Stones), en een plaat zonder goud maar met een overwegend blauwe hoesfoto van een rockband tijdens een concert, een diagonaal in het vlak gepositioneerde zanger in een leren broek en met een microfoonstandaard, een bandnaamlogo in Bauhaus-stijl en (op de achterkant van de klaphoes doorlopend) de door podiumlicht overstraalde silhouetten van de muzikanten: THE DOORS / ABSOLUTELY LIVE.

Van The Doors had ik op de radio weleens 'Riders on the Storm' gehoord, maar behalve de sinistere sfeer met regengekletter en onweersgeluiden was die muziek niet blijven hangen. Thuis hield ik de dubbel-elpée in mijn handen, klapte de hoes uit, bekeek hem van alle kanten, las de liner notes over deze registratie van liveconcerten tussen augustus 1969 en mei 1970, bestudeerde de foto's en snuffelde aan het dikke karton, dat aan de randen enigszins viltig was geworden van het vele gebruik. Ten slotte haalde ik na het bewust uitgestelde genot de eerste binnenhoes eruit, zwart en bedrukt met een patroon van goudkleurige Elektra-logo's, het platenlabel van de band. In het midden ervan zat een groot rond gat waardoorheen de labelsticker op het vinyl zichtbaar was: een groenkoperen marmering van tinten met een getekende, kleurige vlinder.

Had ik eerst mijn nieuwsgierigheid nog kunnen bedwingen, nu was ik toch eindelijk ongeduldig geworden en haalde de plaat uit de binnenhoes, legde hem op de draaitafel en liet voorzichtig de naald neerdalen in de aanloopgroef. Het gekraak verdween toen publieksgeroezemoes aanzwol. Een *announcer* met een nauw verholten trilling in zijn stem sprak het blijkbaar dicht opeengepakte en overduidelijk opgewonden publiek toe. De veiligheid was in het geding en onder deze omstandigheden, zo zei de stem waarschuwend, zou het concert niet doorgaan.

Na die woorden kalmeerde de menigte, om na luttele seconden als één man op te veren en te applaudiseren toen de announcer met nu triomfantelijke stem door de microfoon riep: 'Ladies and gentlemen, The Doors!'

De broeierige onrust in het publiek ebde weg, iemand van de band zei: ‘Ah, hold on, we gotta tune up’, en na het wegtikken van de eerste minuten van plaatkant A, die net als ik met het bestuderen van de hoes het uitgestelde genot effectief toepaste, begon dan eindelijk de muziek.

Absolutely Live is voor mij de volmaakte weergave van een Doors-concert uit 1970, en ik moet de plaat honderden keren gedraaid hebben (stand-by bij de volumeknop bij stille passages om de voortreffelijk opgenomen afzonderlijke stemmen in het publiek te kunnen beluisteren, en om mijn moeder te laten schrikken met de Keith Emerson-achtige *echo reverb chamber*-explosies uit Ray Manzareks orgel). Overigens is de compactheid en intensiteit van de dubbel-elpee in hoge mate te danken aan Doors-producer Paul A. Rothchild, die op maniakale wijze gedeelten van tientallen concertopnamen heeft losgeknipt, aan elkaar geplakt en gemixt (‘There must be 2,000 cuts on that album’) tot het geluidstechnische kunstwerk dat *Absolutely Live* óók is.

Als ik ooit met één muzikale kennismaking de toekomst in werd gekatapulteerd, was het met deze plaat. Met muziek uit andermans verleden naar mijn toekomst. Door *Absolutely Live* werd mijn leven voor de komende twee decennia grotendeels bepaald, beheerst, verrijkt, overschaduwd: ik viel ten prooi aan een obsessieve bewondering voor Jim Morrison, aan wiens stem, uiterlijk, artistieke gaven en uitstraling ik mij laafde en die mijn jaren van puberteit naar adolescentie op een allesoverheersende manier beïnvloedde.

Onzeker en sensitief als ik was, met een aangeboren neiging tot sombere introspectie die ik met overgave voedde door de volgende twintig jaar tot in alle details de muziek van The Doors te bestuderen en te verzamelen en de persoon van Jim Morrison te verafgoden, deed ik er zo veel mogelijk aan om zo dicht mogelijk bij mijn held te komen: ik leerde de tekst van ‘The Celebration of the Lizard’ uit mijn hoofd en declameerde die in gedachten – of als niemand in de buurt was, hardop – op de fiets op weg naar school. Mijn oogopslag oefende ik conform de manier waarop Jim Morrison getergd-dromerig de wereld in keek. Ik deed pogingen de gitaarpartijen op mijn Doors-elpees na te spelen (en weigerde daarbij, in navolging van Robby Krieger, een plectrum te gebruiken); ook ging ik gedichten schrijven met duistere thema’s en vol hartstochtelijk zelfbeklag en reserveerde een boekenplank voor alle boeken

SIDE A

1. WHO DO YOU LOVE
2. MEDLEY
ALABAMA SONG

BACK
LOVE HIDES
FIVE TO ONE

SIDE B (Side time: 18:33)

6 THE DOORS - EEN VUISTVOL STILTE

1. BUILD ME A WOMAN
2. WHEN THE MUSIC'S OVER

over The Doors die ik te pakken kon krijgen. Ik kocht bootlegs van de Duitse Doors-fanclub, vroeg in de regionale platenzaken naar cd's uit het bakje onder de toonbank (de eerste bootleg-cd van The Doors kocht ik nog voordat ik een cd-speler had), correspondeerde per post met Doors-fans over de hele wereld, verzond ontelbare cassettebandjes gevuld met bootlegopnamen naar andere Doors-fans. In Parijs bezocht ik enkele malen Jim Morrisons graf op Père Lachaise. Met de airbrush maakte ik artwork voor de covers van het Amerikaanse *The Doors Collectors Magazine*. Tijdens mijn latere jaren als grafisch vormgever ontwierp ik een replica van het oorspronkelijke *Absolutely Live*-artwork voor cd, omdat ik het veel te moderne boekje van de cd-release uit 1996 afschuwelijk vond — ik stuurde mijn ontwerp, dat ik had laten drukken, zelfs naar het management van The Doors om ze te laten weten dat echte fans dit soort 'reconstructed artwork' wilden en niets anders, waarna ik werd getraakteerd op een telefoontje vanuit Los Angeles door de toenmalige manager Danny Sugerman, die het boekje aan Ray Manzarek had getoond en mij berispte omdat ik ongeoorloofd een foto had gebruikt van een fotograaf, aan wie het management nu tweehonderd dollar schadevergoeding moest betalen om een eventuele claim voor te zijn. Ik bezocht Doors-avonden en platenbeurzen, werkte gedetailleerde catalogi uit van mijn alsmaar groeiende Doors-verzameling. Ik stond op met The Doors en ik ging slapen met The Doors; aan drugs en overmatige drank heb ik me nooit bezondigd (stappen in het weekend heb ik nooit gedaan, dus geen verkeerde invloeden in mijn directe omgeving), een leren broek heb ik nooit gekocht, ook geen Doors T-shirts, dat vond ik immers iets voor wannabe's.

Sinds 2004 heeft mijn Doors-manie plaatsgemaakt voor een andere obsessie: schrijven. Alle kennis die ik in die twee decennia van Doors-gekte over de band heb vergaard, is grotendeels nog steeds paraat. Ik draai de muziek van The Doors zelden nog — het zit allemaal in mijn hoofd.

**THE
DOORS**

**Deel 1
Dansen op vuur**

1.
UCLA
(1961-1965)

JIM MORRISON (DOORS): *Birth-day* — December 8; *hat* — never wears one; *shirt* — 15½-inch neck/32-inch sleeve (or Medium); *sweater* — 40 (or Medium); *shoe* — 9D; *socks* — 11; *ring* — he likes the one he has; *favorite colors* — all the colors in the rainbow; *favorite gifts* — poems and drawings that you make yourself; *address* — in care of Elektra Records, 6290 Sunset Blvd., Los Angeles, Calif.

makers of

-
1. "MOONLIGHT DRIVE"
 2. "HELLO, I LOVE YOU"
 3. "SUMMER'S ALMOST GONE"

RPM MICROGROOVE
"MY EYES HAVE SEEN YOU"
"END OF THE NIGHT"
"INSANE"
THE DOORS
A BOULEVARD HOLLYWOOD, CALIFORNIA 90038

AUDIO DEVICES, Inc.

444 MADISON AVENUE NEW YORK 22, N. Y.

audiotape
MADE IN U.S.A.

De muziek van The Doors was de soundtrack van de Summer of Love, en Jim Morrison was de spreekbuis van een mondige, politiek bewuste generatie jongeren met een ideaal: *We want the world and we want it... now!* De boodschap was luid en duidelijk, en The Doors kregen daadwerkelijk de wereld. Totdat Jim Morrison, pas 27 jaar, in Parijs onder mysterieuze omstandigheden overleed, en Ray Manzarek, Robby Krieger en John Densmore met z'n drieën verder moesten.

Hoe komt een grote rockband het gemis van een zo onvervangbare zanger als Jim Morrison te boven? Niet dus. Na twee albums zonder Mr. Mojo Risin' gingen The Doors uit elkaar, om daarna slechts zeer sporadisch de koppen bijeen te steken voor een reünie. In 2002 zou de band voor langere tijd uit de as verruizen, maar de jarenlange vete tussen Manzarek en Densmore blijkt een te groot obstakel. Met een andere drummer, een bassist en zanger Ian Astbury (The Cult) gaan The Doors de nieuwe eeuw in. Weer ligt de wereld aan hun voeten. Totdat Densmore besluit dat de nieuwe versie van de band niet de naam The Doors mag dragen. De carrière van de band dreigt ijzig en kil te eindigen. Pas als Manzarek doodziek is en niet lang meer te leven heeft, zijn The Doors in staat om oude geschillen bij te leggen. Voor gezamenlijk musiceren is het dan al te laat.

In deze biografie wordt het complete verhaal van The Doors verteld, dat ruim vijftig jaar omvat. De gloriejaren van The Doors (1965-1971) zullen voor veel fans bekend terrein zijn, maar de lange periode daarna is minstens zo boeiend. Centraal in deze biografie staat de ontwikkeling van The Doors in de jaren met Jim Morrison, én het feit dat de band c.q. het merk The Doors na Morrisons dood dankzij slimme marketing en het zorgvuldig koesteren van het imago van hun in de dood alsmaar legendarischer wordende zanger kon uitgroeien tot een van de allergrootste rockbands uit de jaren zestig.

Vanaf zijn vijftiende verzamelde en bestudeerde Fred Baggen (1967) meer dan twintig jaar lang op maniakale wijze alles van The Doors. Ten slotte stierf de uit de hand gelopen hobby een stille dood maar de feitenkennis ging niet verloren, en tijdens het schrijven van dit boek herleefde de passie. Het resultaat mag even grondig als persoonlijk heten, en is een van de weinige boeken over The Doors in de Nederlandse taal én met aandacht voor hun gehele, indrukwekkende carrière.

